

Jesper R. Pein Pedersen

BLODIGT OPGØR

Læseprøve

KAPITEL 2

Fra sit skjul i skovkanten så Ebbe mod sit værste mareridt. Hans hjerte pumpede hårdt, og et forpint udtryk stod malet i drengens ansigt. Han blinkede tårerne væk og så ned mod markvejen og den tunge vogn. De store vognhjul knirkede højlydt i den anspændte aften. Bag vognen gik Ebbes mor som en anden forbryder.

Rebet var allerede bundet om halsen og trak hende af sted som et dyr. Ebbe kunne se, hvordan moderen hele tiden måtte småløbe for at holde trit med vognen.

”Kom så, kom så, lede heks. Vi skal have dig hængt, inden solen går ned,” råbte herremanden efter sit bytte.

Så slog han en hånlig latter op og dunkede ridefogeden i ryggen.

”Forbandede svin!” lød det sagte fra Ebbes sprukne læber.

Drengen så sig omkring, inden han brød ud af skovkanten og løb tværs over marken. Forpustet nåede han frem til bunken af neg, der rejste sig mod aftenhimlen. Med rystende hænder åbnede Ebbe den medbragte læderpung og hældte gløderne ud på jorden. Han pustede forsigtigt, og gløderne lyste op i det begyndende tusmørke. Et lille håb tændtes.

Moderen stod nu bagbundet under galgen. Der havde samlet sig en stor skare af folk, som skulle overvære hængningen. De var kommet fra lands-

byen, og flere af folkene fra Mørkegård var også mødt frem. Herremandens datter var der også. Hun stod længst væk fra galgen. Men forrest stod Peder Okse med sin søn og alle de andre fra marken. De kom med forsigtige og opmuntrende tilråb.

”Hun har ret til en sidste bemærkning,” lød det så fra Oksen.

Bødlen så hen mod herremanden, der uden tøven svarede: ”Ikke tale om. Hun er skyld i den dårligste høst nogensinde. Hæng hende omgænge!”

Bødlen gik frem mod moderen, og der opstod lidt tumult i flokken. Men så begyndte Ebbes mor at le og skrike på samme tid, som var hun besat. Hendes krop rystede voldsomt og begyndte at vugge fra side til side. Så drejede hun rundt om sig selv, mens de bundne arme gik op og ned. Det var, som om hun forsøgte at danse en sidste dans. Men pludselig stod moderen som forstenet. Højlydt begyndte hun at tale ud i tasmørket: ”*Lille stjerne*, du funkler og lyser i mørket. Vær stærk og

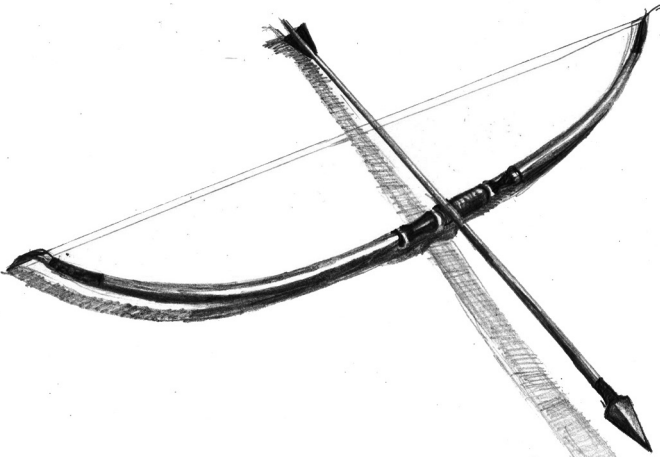
modig, så I kan overvinde den forbandelse, der ligger over disse marker. Men giv mig nu et sidste tegn!”

Ebbe havde hørt det hele og satte febrilsk gang i sin plan. Han pustede det bedste, han havde lært, og gløderne brændte, som de skulle. Og med ét forvandlede røgen sig til det, han skulle bruge.

Ilden tog fat og bredte sig hurtigt. Flammerne knitrede nu voldsomt og fortærede grådigt de knastørre neg. Det kraftige lysskær fik alle omkring galgen til at vende sig. Måbende så de til, og et øjeblik stod tiden stille. Men så opstod der panik, og folk flygtede i forskellige retninger.

”Så var der alligevel noget om snakken!” råbte en i forbifarten og spyttede efter moderen.

KAPITEL 3

”Få det omgående slukket,” kommanderede en forbløffet herremand. Men han vidste også, at det var en umulig opgave. Enorme ildtunger rejste sig mod den dunkle aftenhimmel, og høsten var for alvor slået fejl.

”Sæt hende i fangehullet, så kan hun sidde der som en levende død. Jeg tåler ikke flere ulykker

fra den heks og hendes oprørske familie!”

Herremanden skulede ondt mod moderen og vendte hende så ryggen.

”Følg mig!” beordrede Haltefanden.

De trofaste soldater løb mod deres heste og svang sig i sadlen. Hestene var ivrige og satte af sted i et hæsblæsende tempo mod flammerne og Ebbe. Men de måtte standse et godt stykke fra det brændende korn. Varmen var enorm, og hestene vrinskede og rejste sig ustyrlige på deres bagben.

”Det nytter ikke noget, vi må fortsætte til fods!” råbte herremanden.

Ebbe lukkede hånden om amuletten. Han måtte for alt i verden tilbage og have fat i sin bue. Drengen løb hen over den stubbede og ujævne mark. Det stak i fødderne. Men han havde fortsat et pænt forspring, da han hørte en stemme råbe.

”Jeg kan se en, der løber på marken!”

Ebbe drejede hovedet for at se sig tilbage, men i øjeblikkets uopmærksomhed trådte han forkert. Et kraftigt jag forplantede sig op gennem foden. Det gjorde forbandet ondt, men Ebbe bed smer-

ten i sig og fortsatte. Forpustet nåede han frem til skovkanten. Ebbe kunne se de løbende silhuetter i skumringen, der nærmede sig med høj fart.

Hans hjerte bankende hårdt, mens han ventede på det helt rigtige øjeblik. Med en flydende og trænet bevægelse blev buen ført op og spændt hårdt. Så slap fingrene sit greb og sendte pilen af sted. Den fløj med dødbringende kraft og gennemborede ubesværet soldatens hals, der stivnede og klaskede sammen. Forfølgerne standsede og samlede sig om den ramte. De skulede mod skoven, mens de tog bestik af situationen.

”Lad ham ligge, han er stendød,” sagde herremanden.

Og så genoptog de jagten. Ebbe var panisk og søgte dybere ind i skoven. Men foden gjorde ondt, og den ellers så adrætte dreng tabte terræn. Forfølgerne vandt let ind på Ebbe, der indså, at han ikke kunne løbe fra herremandens soldater.

Han måtte gøre noget andet og ændrede retning mod den stejle skrænt. Fuldmånen stod nu på himlen som en skive af sølv og gjorde skoven

grålig og dyster. Ebbe havde svært ved at orientere sig og var glad for, at han kendte skoven bedre end de fleste. Med en sidste kraftanstrengelse nåede han frem til den gamle rævegrav. Ebbe havde ikke været her siden sidste sommer, men fandt uden besvær indgangen. Han skyndte sig ind og lå nu musestille. Han holdt vejret, da soldaten gik hen over rævegraven. Ebbe lukkede sine øjne i mørket og tænkte: 'Gå nu din vej.' Så hørte han noget skratte ved indgangen og opdagede endnu en soldat. Ebbe kunne ane omridset af manden og høre hans rytmiske åndedrag.

Soldaten sad på knæ og stirrede ind i mørket. Lige ind på Ebbe. Der var ikke mere end to buelængder imellem dem. Soldaten stak sit sværd ind og undersøgte indgangen, mens han mumlede: "Uanset hvad, skal vi nok få fat i en morder som dig."